

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 27 juni 2017 met nummer RvVb/A/1617/1008
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0308/A

Verzoekende partijen	1. de heer Peter DRIJKONINGEN 2. mevrouw Maria MATTHEUSSEN
	vertegenwoordigd door advocaat Johan VOET met woonplaatskeuze op het kantoor te 2800 Mechelen, Blarenberglaan 4/302
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 4 januari 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 20 oktober 2016.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de aanvrager tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 24 juni 2016 voorwaardelijk ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden voor het verbouwen van een eengezinswoning tot 4 appartementen op een perceel gelegen te 2018 Antwerpen, Milisstraat 17, met als kadastrale omschrijving afdeling 8, sectie H, nr. 1103 E 4.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een beschikking van 28 maart 2017 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen vastgesteld dat de verzoekende partijen verzuimd hebben binnen de daarvoor voorziene termijn het verschuldigde rolrecht te storten en dat het beroep op het eerste gezicht klaarblijkelijk onontvankelijk is. De verzoekende partijen hebben een verantwoordingsnota ingediend.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. AMBTSHALVE ONDERZOEK IN HET KADER VAN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

1.
De verzoekende partijen stellen in hun verantwoordingsnota het volgende:

“ ...

2.- Verzoekende partijen betwisten de feitelijke vaststellingen niet.

Inderdaad, er werd op datum van 13 februari 2017 een schrijven verstuurd aan verzoekende partijen tot het betalen van het rolrecht van 350 EUR binnen een termijn van vijftien dagen ingaande de dag na de betekening van deze brief.

Deze brief werd betekend op 14 februari 2017 op het adres van de raadsman van verzoekende partijen alwaar zij hun woonplaatskeuze hadden gedaan.

Zoals gewoonlijk werd aan de boekhouding geïnstrueerd over te gaan tot de betaling van dit rolrecht. Van deze interne communicatie wordt Uw Raad het stuk als bewijs verstrekt (STUK8).

Door een administratieve vergissing, en dus menselijke fout is deze betaling uiteindelijk niet (tijdig) gebeurd waarna wij bovenvermelde briefwisseling van Uw Raad mochten ontvangen. Verzoekende partijen werden hierdoor ook niet vroeger gealarmeerd dan door de briefwisseling van Uw Raad.

Onmiddellijk hierna werd vervolgens alsnog overgegaan tot het betalen van de rolrechten waarvan Uw Raad het bewijs wordt verstrekt (STUK 9).

3.- Het is net in dit kader van vervaltermijnen tot het betalen van rolrechten, dat verzoekende partijen Uw Raad wensen te wijzen op de meest recente rechtspraak die de Raad van State heeft aangehouden ten aanzien van dit onderwerp.

Er moet immers worden gewezen op de het arrest van de Raad van State met nr. 233.609 dd. 26 januari 2016, ORDRE DES BARREAUX FRANCOPHONES ET GERMANOPHONE DE Belgique t. BELGISCHE STAAT).

De voor deze verantwoordingsnota pertinente passages uit dit arrest gaan als volgt:

...

Gelet op deze rechtspraak moet het dientengevolge uit het administratief dossier voortvloeien waarom een bepaalde termijn wordt gekozen en waarom deze eveneens een bepaalde omvang wordt toegewezen.

De doelstelling van de decreetgever moet dan ook worden afgetoetst a.d.h.v. de voorbereidende parlementaire werkzaamheden.

De, ondertussen vernietigde, bepaling uit het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State ging als volgt (artikel 71, 4e lid):

...

Na het vernietigingsarrest luidt deze:

...

Ten gevolge van de vernietiging van de woorden "binnen een termijn van acht dagen te rekenen vanaf de ontvangst van het overschrijvingsformulier" in het vierde lid van art. 71, bij arrest nr. 233.609 van 26 januari 2016, geldt voor het crediteren van de rekening bij de federale overheidsdienst Financiën thans geen termijn meer, zodat de kwijting van de rechten tot aan de sluiting van het debat kan gebeuren (R.v.St., alg. verg. afd. bestuursrechtspr., 26 januari 2016, nr. 233.610, overw. 37; R.v.St., alg. verg. afd. bestuursrechtspr., 26 januari 2016, nr. 233.611, overw. 4).

4.- Voor de in dit geval voorliggende vervaltermijn van 15 dagen inzake het betalen van rolrecht voor Uw Raad moet concreet worden verwezen naar het artikel 21 §5, 2e, 3e en

5e lid van het Decreet dd. 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges.

In dit artikel gaat het als volgt (eigen nadruk):

...

Verzoekende partijen zijn resoluut van mening dat het hierboven besproken arrest van de Raad van State volstrekt parallel is met hetgeen voorligt. Te meer is dit zo nu ook de kwestieuze bepalingen volstrekt vergelijkbaar van aard zijn.

Hierbij wordt Uw Raad vooreerst gewezen op de parlementaire voorbereiding bij dit artikel 21.

Inderdaad, in de Memorie van Toelichting bij het artikel 21 §5, 2e en 3e lid van het Decreet dd. 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges gaat het slechts als volgt (Ontwerp van decreet betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, 2383 (2013-2014) — Nr. 1 24 januari (2013-2014)):

...

Nergens wordt er in de parlementaire voorbereiding n.a.v. de vaststelling van artikel 21 §5 van bovenvermeld decreet, duidelijk gemaakt wat de concrete redenen zijn om de termijn tot het betalen van rolrecht te bepalen op een specifieke en korte vervaltermijn van 15 dagen.

Deze korte vervaltermijn van 15 dagen is niet dienstig om het fiscaal doel te bereiken dat het rolrecht voor ogen heeft, noch staat deze termijn in enig verband met het ontradend oogmerk dat het verplicht betalen van rolrecht viseert.

Daarenboven stelt de parlementaire voorbereiding ook zélf al dat de evenredigheid maar wordt geëerbiedigd indien wordt aangenomen dat de verzoeker over een redelijke termijn beschikt om zijn verzoekschrift vanuit fiscaal oogpunt te regulariseren. In weerwil hiervan geeft het artikel 21 §5, 5e lid aan dat regularisering bij niet tijdige betaling onmogelijk is.

Door artikel 21 §5 van bovenvermeld decreet wordt inderdaad vanuit fiscaal oogpunt geen enkele mogelijkheid tot regularisering geboden.

Het middel, t.w. de niet regulariseerbaarheid van een niet tijdige betaling en de diensgevolge onontvankelijkheid van het verzoekschrift, is niet evenredig met de fiscale of ontradende doelstellingen.

Het al dan niet adieren van Uw Raad afhankelijk stellen van een korte ongemotiveerde, niet regulariseerbare vervaltermijn inzake de betaling van een rolrecht is dan ook niet wenselijk en niet redelijk te verantwoorden.

Gelet op deze elementen is de parallel met wat in het arrest van de Raad van State aan de hand was, duidelijk.

5.- De éénmalige korte termijn van 15 dagen tot het betalen van een rolrecht, de sanctie van niet-ontvankelijkheid, samengenomen met de onmogelijkheid tot regularisering, maken dat dit artikel 21 §5 van het Decreet dd. 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges met eenzelfde onwettigheid is behept als de ondertussen vernietigde bewoording 'binnen een termijn van acht dagen te rekenen vanaf de ontvangst van het overschrijvingsformulier' uit artikel 71, 4e lid van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Het ongemotiveerd bepalen dat een termijn van 15 dagen tot het betalen van rolrecht wordt opgelegd met de daaraan gekoppelde sancties en beperkingen in toegang tot Uw Raad, raakt aldus aan de wettigheid van het artikel 21 §5 van het Decreet dd. 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse

bestuursrechtscolleges in de mate dat het die vervaltermijn oplegt alsook de gevolgen die het eraan koppelt.

6.- Verzoekende partijen merken daarenboven uit een lezing van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, en de daarin geëxpliciteerde vereenvoudigde procedure, op dat aan Uw Raad (géén verplichting wordt opgelegd om een 'klaarblijkelijk onontvankelijk beroep' volgens de vereenvoudigde procedure te behandelen en onontvankelijk te verklaren (cfr. artikel 59/1):

...

Op grond van de hoger vermelde duidelijke redenen wordt Uw Raad dan ook in hoofdorde verzocht om, in het licht van de rechtspraak van de Raad van State en al het supra uiteengezette, het verzoek tot vernietiging weldegelijk onvankelijk te verklaren en de procedure voort te zetten conform de gewone rechtspleging uit het besluit van de Vlaamse Regering dd. 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges en dit zoals voorzien door artikel 59/1, §3, 2e lid van ditzelfde besluit.

2.2. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: Prejudiciële vraag inzake de schending van artikel 6.1 van het Verdrag dd. 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en/of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door het artikel 21 §5, 2e en 5e lid alsook deels het 3e lid van het Decreet dd. 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges

7. Concreet wijzen verzoekende partijen Uw Raad op de passages uit artikel 21 §5, 2e en 5e lid alsook deels het 3e lid van het Decreet waaromtrent de te stellen prejudiciële vraag betrekking dient te hebben (cfr. vet gedrukt):

...

Nu deze vervaltermijn waarbinnen de rolrechten moeten worden betaald, bepalend is voor de adiëring van Uw Raad voor Vergunningsbetwistingen en dus de onvankelijkheid van verzoekschriften, brengt deze de toegang tot de rechter in het gedrang. Immers, een niet tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd.

8. Voor de volledigheid verwijzen verzoekende partijen nog naar de artikelen 26 tot en met 30 van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof dd. 6 januari 1989. Het betreft alhier een prejudiciële vraag in het kader van artikel 26, §1, 3° van deze wet. Uit de bewoordingen van dit artikel 26 toegepast op voorliggend geval, vloeit voort dat Uw Raad de onderstaande prejudiciële vraag moet stellen.

Verzoekende partijen- onderkennen natuurlijk het al eerdere arrest gewezen door het Grondwettelijk Hof met nr. 17/2015 van 12 februari 2015 waarin het als volgt ging:

...

In dit arrest van het Grondwettelijk Hof waren de eertijdse artikelen 4.8.13 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening juncto 55 en 56 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen in het geding.

De hier gedane uitspraak is geenszins gedaan n.a.v. een vraag of een beroep met een identiek onderwerp (cfr. artikel 26, §2, 2° Bijzondere Wet op het Grondwettelijk Hof). Het voorwerp van het middel aangevoerd door de aldaar verzoekende partijen betrof immers vermeende schendingen door bovenvermelde artikelen van het VCRO en het Besluit van de Vlaamse Regering nu het rolrecht, op straffe van onontvankelijkheid van de vordering, binnen een termijn van vijftien dagen vanaf de betekening ervan moet worden gestort en niet op voorhand/vroeger zou mogen worden gestort.

Dit arrest van het Grondwettelijk Hof geeft ook expliciet aan dat diens beoordeling is beperkt tot de mate waarin het middel betrekking heeft op de inkorting van de termijn waarbinnen het verschuldigde rolrecht moet worden gestort.

De grieven van verzoekende partijen t.a.v. het nieuwe artikel 21 §5 van het decreet betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges zijn manifest anders en betreffen:

Ø *Het niet regulariseerbare karakter bij niet tijdige betaling van de rolrechten binnen de vervaltermijn van 15 dagen, dat dus de onontvankelijkheid van het verzoekschrift impliceert, hetgeen niet correspondeert met de fiscale en ontradende doelstellingen van de betaling van rolrechten en dus de evenredigheid tussen middel en doel aantast;*

Ø *Het ongemotiveerde karakter van de duur van deze korte vervaltermijn van 15 dagen in het kader van een recht op toegang tot de rechter terwijl de Raad van State in diens arrest dd. 26 januari 2016 met nr. 233.609 uitdrukkelijk heeft overwogen dat het administratief dossier rechtvaardigingen moet bevatten die het mogelijk maakt te begrijpen waarom de Koning een bepaalde termijn vaststelt;*

Op deze pertinente grieven biedt bovenstaand arrest alvast geen antwoord, te meer is dit ook zo nu het om geheel andere nieuwe artikelen gaat.

9.- Verzoekende partijen verzoeken dan ook Uw Raad concreet om ten aanzien van de hierboven uitgelichte passages van het artikel 21 §5 van het decreet betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges de volgende prejudiciële vraag te richten aan het Grondwettelijk Hof en dit om de daarin geëxpliciteerde redenen:

"Schendt Artikel 21, §5, 29 en 5e lid alsook deels het 3e lid van het Decreet van het Decreet dd. 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges het recht op toegang tot de rechter ex. artikel 6.1 van het Verdrag dd. 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en/of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het een ongemotiveerde, en op straffe van onontvankelijkheid van het enig verzoekschrift tot nietigverklaring, vervaltermijn van 15 dagen oplegt tot betaling van het rolrecht en zo de toegang tot de Raad voor Vergunningsbetwistingen beperkt nu een niet tijdige betaling ook niet regulariseerbaar is, terwijl daarenboven voor de toegang tot de Raad van State, hetgeen een volstrekt gelijkaardig jurisdictioneel rechtsprekend orgaan is, een gelijkaardige korte en ongemotiveerde vervaltermijn inzake het betalen van rolrechten en toegang tot de rechter niet speelt, dat deze zelfs werd vernietigd door het tussengekomen vernietigingsarrest dd. 26 januari 2016 met nr. 233.609 en dat hier nu geen vervaltermijn meer geldt, zodat de kwijting van de rolrechten tot aan de sluiting van het debat kan gebeuren terwijl de rolrechten alhier volstrekt dezelfde doelstellingen ambiëren?"

...

2.

Het rolrecht werd opgevraagd bij aangetekend schrijven van de griffie van 13 februari 2017. De verzoekende partijen hebben dit rolrecht niet tijdig betaald. De verzoekende partijen stellen in hun verantwoordingsnota dat zij deze feitelijke vaststellingen niet betwisten en dat de niet-betaling het gevolg is van een menselijke fout, met name een administratieve vergissing.

Deze 'administratieve vergissing' kan echter niet beschouwd worden als een situatie van overmacht aangezien het geen gevolg geven aan een instructie tot betaling door de boekhouding steeds aan een persoonlijk handelen moet worden toegeschreven.

Het algemene rechtsbeginsel dat de strengheid van het decreet in geval van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, kan dan ook niet met succes door de verzoekende partijen worden ingeroepen.

De verzoekende partijen lijken dit ook te erkennen in hun verantwoordingsnota, daar zij niet expliciet melding maken van een geval van overmacht of onoverwinnelijke dwaling, doch slechts meedelen dat '*de boekhouding*' niet tot betaling is overgegaan.

De aangevoerde redenen kunnen de laattijdige betaling van het rolrecht dan ook niet rechtvaardigen.

3.

De verzoekende partijen stellen als verweer dat de termijn van 15 dagen niet wettelijk is. De verzoekende partijen stellen dat de wettigheid van artikel 21, §5 van het DBRC-decreet in de mate dat het die vervalltermijn oplegt alsook de gevolgen die het eraan koppelt, onwettig is. De verzoekende partijen verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 26 januari 2016 met nummer 233.609 waarin een volgens de verzoekende partijen gelijkaardige bepaling werd vernietigd. De verzoekende partijen stellen dat nergens in de parlementaire voorbereiding duidelijk gemaakt wordt wat de concrete redenen zijn om de termijn tot het betalen van het rolrecht te bepalen op een specifieke en korte vervalltermijn van 15 dagen. De korte vervalltermijn van 15 dagen is niet dienstig om het fiscaal doel te bereiken noch staat deze termijn in verband met het ontradend oogmerk. Bovendien is er geen regularisatie mogelijk.

Uit deze uiteenzetting blijkt echter niet dat de verzoekende partijen met deze uiteenzetting aanvoeren dat er sprake is van overmacht of onoverwinnelijke dwaling. De verzoekende partijen betwisten niet dat het rolrecht niet betaald is en betwisten niet dat deze niet-betaling kennelijk te wijten is aan een menselijke fout en derhalve een eigen gebrek aan zorgvuldigheid. Bovendien werd het rolrecht pas 71 dagen na het opvragen door de griffie betaald. Aangezien de verzoekende partijen niet betwisten dat het laattijdig betalen van het rolrecht geen gevolg is van overmacht of onoverwinnelijke dwaling, blijkt afdoende dat het verzoekschrift klaarblijkelijk onontvankelijk is.

4.

De argumentatie omtrent de onwettigheid van de decretale vervalltermijn waarbinnen het rolrecht dient te worden betaald, kan bovendien niet gevolgd worden.

De verzoekende partijen vergelijken de vervalltermijn van 15 dagen uit artikel 21, §5 DBRC-decreet met het door de Raad van State met een arrest van 26 januari 2016 met nummer 233.609 vernietigde vervalltermijn van 8 dagen van artikel 71, vierde lid van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, hersteld bij artikel 5 van het koninklijk besluit van 30 januari 2014 tot wijziging van de reglementering betreffende de inning van de kosten voor de Raad van State, om aan te tonen dat artikel 21, §5 DBRC-decreet onwettig is.

Het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest van de Raad van State handelt echter over een termijn van 8 dagen bij de Raad van State, waarbinnen de bij de FOD Financiën geopende bankrekening bovendien moest gecrediteerd worden. De Raad ziet niet in hoe de situatie waarbinnen de verzoekende partijen zich bevinden, namelijk een termijn van 15 dagen waarbij het niet vereist is dat het verschuldigde rolrecht ook binnen die termijn op de rekening toekomt, vergelijkbaar is met het door de Raad van State vernietigd artikel 71. De verzoekende partijen tonen dit in elk geval niet aan. Het volstaat niet om louter te verwijzen naar een vernietigde regeling van de procedure van een ander rechtscollege.

Bovendien werd hierboven vastgesteld dat de verzoekende partijen het rolrecht door een menselijke fout niet tijdig hebben betaald. De verzoekende partijen stellen dat zij na gealarmeerd te zijn door de brief van de Raad “onmiddellijk” overgegaan zijn tot betaling van het rolrecht, doch de brief van de griffie waar werd gesteld dat er vaststellingen werden gedaan in het kader van de vereenvoudigde procedure dateert van 14 april 2017, terwijl het rolrecht pas werd betaald op 26 april 2017.

Ten eerste kunnen de verzoekende partijen door een dergelijke tijdspanne niet beweren dat ze onmiddellijk overgegaan zijn tot betaling van het rolrecht, en bovendien hebben de verzoekende partijen hierdoor 71 dagen na de oorspronkelijke vraag tot betaling van het rolrecht op 13 februari 2017 het rolrecht pas betaald. Het is de Raad niet duidelijk welk belang de verzoekende partijen hebben bij het aanvoeren dat de termijn van 15 dagen te kort is om het rolrecht te betalen, aangezien zij 71 dagen hebben gewacht vooraleer te betalen.

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden dat artikel 21, §5 DBCR-decreet met dezelfde onwettigheid behept is als artikel 71, vierde lid van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948, noch tonen zij enig belang bij het inroepen van de onwettigheid van het DBRC-decreet.

4.

De verzoekende partijen vragen om in ondergeschikte orde een prejudiciële vraag te stellen, omdat de vervaltermijn om het rolrecht te betalen van 15 dagen volgens haar te kort is.

Zoals reeds vastgesteld door het Grondwettelijk Hof (arrest van 30 september 2010, nr. 109/2010) mogen rechtscolleges, bij toepassing van de procedureregels geen overdreven formalisme aan de dag leggen. Het recht op een eerlijk proces en toegang tot een rechter, zoals vastgelegd in artikel 6 van het EVRM en artikel 13 en 23 van de Grondwet (hierna GW), en voor het ‘betrokken publiek’ ook vastgelegd in artikel 9,2 van het verdrag van Aarhus wordt echter alleen maar aangetast wanneer de reglementering ervan niet langer de doelstellingen van de rechtszekerheid en de behoorlijke rechtsbedeling dient en een belemmering vormt die de rechtszoekende verhindert zijn geschil ten gronde door het bevoegde rechtscollege beslecht te zien. Hieruit volgt dan ook dat het recht op toegang tot de rechter het voorwerp kan uitmaken van decretale voorwaarden en beperkingen voor zover deze geen afbreuk doen aan de essentie zelf van het recht op toegang tot de rechter.

Op grond van artikel 14, §2 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, kan er tegen uitspraken van de Raad cassatieberoep bij de Raad van State worden ingesteld. In overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad erniet toe gehouden om de door de verzoekende partijen opgeworpen prejudiciële vraag te stellen als artikel 21, §5, 2de en 5de lid DBRC-decreet de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen klaarblijkelijk niet schendt.

In het arrest nr. 152/2015 van 29 oktober 2015 oordeelde het Grondwettelijk Hof reeds over de onwettigheid van artikel 21 DBRC-decreet omdat de termijn om het rolrecht te betalen, werd ingekort tot 15 dagen:

“ ...

B.30. Het derde middel valt uiteen in twee onderdelen. De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden bepaling de artikelen 10, 11, 13 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met andere grondwetsbepalingen, algemene rechtsbeginselen en internationaalrechtelijke bepalingen, schendt doordat het rolrecht, op straffe van onontvankelijkheid van de vordering, binnen een ingekorte (eerste onderdeel) termijn van vijftien

dagen vanaf de betekening ervan moet worden gestort, en niet op voorhand mag worden gestort (tweede onderdeel).

B.31. De termijn van vijftien dagen waarbinnen het verschuldigde rolrecht na de mededeling door de griffie dient te worden gestort, doet geen afbreuk aan het recht op toegang tot de rechter. De verzoekers beschikken immers over een voldoende lange termijn om aan die verplichting te voldoen, aangezien die termijn pas begint te lopen de dag na de dag van de betekening bedoeld in artikel 21, § 5, van het bestreden decreet, en die bepaling slechts vereist dat de verzoekers binnen de termijn van vijftien dagen de overschrijving uitvoeren, maar niet dat het verschuldigde rolrecht ook binnen die termijn op de vereiste rekening toekomt.

...

Het Grondwettelijk Hof heeft ook geoordeeld in zijn arrest nr. 17/2015 van 12 februari 2015, over een gelijkaardige bepaling in de VCRO (eveneens vervaltermijn van 15 dagen):

“...

B.13. De inkorting, van 30 dagen naar 15 dagen, van de termijn waarbinnen het verschuldigde rolrecht na de mededeling door de griffie dient te worden gestort, doet geen afbreuk aan het recht op toegang tot de rechter. De verzoekers beschikken immers over een voldoende lange termijn om aan die verplichting te voldoen, aangezien die termijn pas begint te lopen de dag na de dag van de betekening bedoeld in artikel 4.8.13, § 4, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, en de bestreden bepaling slechts vereist dat de verzoekers binnen die termijn de overschrijving uitvoeren, maar niet dat het verschuldigde rolrecht ook binnen die termijn op de rekening van het Grondfonds toekomt.

Het tweede onderdeel van het derde middel, in zoverre het betrekking heeft op de inkorting van de termijn waarbinnen het verschuldigde rolrecht moet worden gestort, is niet gegrond.

...”

Uit het tweede onderdeel van het in de hogervermelde procedure voor het Grondwettelijk Hof opgeworpen derde middel blijkt dat wordt ingeroepen dat de inkorting van de termijn van 15 dagen niet aanvaardbaar is. Hieruit blijkt dus niet dat de grief van de verzoekende partijen inzake een te korte vervaltermijn in onderhavige zaak “manifest” anders zou zijn dan de in de hogervermelde zaak voor het Grondwettelijk Hof.

Over de vervaltermijn van 15 dagen werd door het Grondwettelijk Hof reeds twee keer geoordeeld dat dit geen afbreuk doet aan het recht op toegang tot de rechter. Het Grondwettelijk Hof stelt dat de verzoekende partijen over een voldoende lange termijn beschikken om het rolrecht te betalen. De grieven van de verzoekende partijen zijn dus niet anders in die mate dat een nieuwe prejudiciële vraag zou moeten gesteld worden aan het Grondwettelijk Hof.

Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook reeds een ontkennend antwoord geformuleerd op de prejudiciële vraag die de verzoekende partijen wensen gesteld te zien. Het antwoord van het Grondwettelijk Hof is dan ook naar analogie van toepassing op de door de verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag.

Ook in de prejudiciële vraag verwijzen de verzoekende partijen naar de procedure voor de Raad van State die vernietigd is met het arrest van 26 januari 2016 met rolnummer 233.609. Hierboven werd reeds aangetoond dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat het hier gaat om vergelijkbare situaties, waardoor de verzoekende partijen ook niet kunnen verwijzen naar het arrest van de Raad van State in de voor de Raad opgeworpen prejudiciële vraag.

Met betrekking tot het niet regulariseerbaar karakter wijst de Raad op het feit dat artikel 21, §5 DBRC-decreet niet vermag af te wijken van het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van

het decreet in geval van onoverkomelijke dwaling of overmacht kan worden gemilderd. Hierboven werd reeds aangetoond dat de verzoekende partijen in hun verantwoordingsnota niet doen blijken van overmacht of onoverwinnelijke dwaling.

Er bestaat aldus geen noodzaak om in te gaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Gelet op artikel 59, §4 Procedurebesluit.

BESLISSING VAN DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De zaak wordt zonder verdere rechtspleging in beraad genomen.
2. Het beroep is klaarblijkelijk onontvankelijk.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, worden ten laste van de verzoekende partijen gelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 27 juni 2017 door:

De hoofdgriffier,

De voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen,

Xavier VERCAEMER

Filip VAN ACKER